

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Testo provvisorio – Ideiglenes fordítás)

Rocca di Papa, 2014. október 25.

Collegamento CH – „A célunk: hogy mindnyájan egyik legyenek”

KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(zene – felvételek Jacques Perrin „Vándormadarak” c. filmjéből)

Speaker: Amikor látjuk, hogy a vadkacsák ősszel útra kelnek délebb országok felé, és V alakba rendeződnek, elgondolkodhatunk a tudományos felfedezésen, hogy miért tesznek így.

A csapatosan vonulók a V alakzatban történő repülésükkel legalább 70%-os előnyt élveznek az egyedül repülő madarakhoz képest.

Amikor egy vadkacsa kiesik az alakzataból, hirtelen megérzi, milyen erő húzza le most, hogy egyedül kell repülnie, és igyekszik mielőbb visszakerülni az alakzatba, hogy az előtte repülő madár segítségét élvezze.

Amikor a vezető vadkacsa elfárad, visszalép az alakzatba, és egy másik foglalja el az első helyet.

Az alakzatban repülő vadkacsák hátulról hangjukkal biztatják az elől repülőket, hogy fenn tudják tartani az egyenletes sebességet.

Végezetül, amikor egy vadkacsa megbetegszik vagy megsebzik, ketten kiválnak vele az alakzataból és lekísérik a földre, segítve és védve őt.

Vele vannak, amíg újra képes nem lesz repülni, vagy míg meghal. Csak azután kelnek útra, hogy utolérjék a saját csapatukat.

(környezet és taps)

Salvatore Lamagna: Nagy üdvözet mindenkinek az egész világon! Gondolom, ez a taps a szavaknál is jobban kifejezi az örömet, hogy újra találkozunk, és együtt éljük ezt a kollegamentót.

Adriana Rodolico: Ezek a csodálatos felvételek, melyeket most láttunk, az életünket fejezik ki: hogy ha a világ különböző részeiről megosztjuk egymással a tapasztalatainkat, az megerősíti a kapcsolatainkat és segít a közös utazásunkban, mint a vadludak repülése során.

Salvatore: Most hívjunk fel néhányakat a világ különböző részeiről, néhány helyről, ahol jelen vagytok. Szeretném Kanadával, Vancouverrel kezdeni. Carlos, és Nova Freire.

Itt vagytok?

Nova: Igen, itt vagyunk! Sziasztok!

Salvatore: Az elmúlt napokban osztoztunk a kanadai nép aggodalmában a parlamentben végbement erőszakos esemény miatt...

Nova: Igen, köszönjük! Szívből üdvözlünk benneteket a Csendes-óceán partjáról. Itt vagyunk a vancouveri fokolárban, ebben a szép, mintegy két és félmillió lakosú nagyvárosban, mely a hegyek és a tenger között fekszik. Egy lelkes csoport vagyunk itt, közel húszan.

Carlos: Azok nevében is üdvözlünk titeket, akik nem lehetnek itt, mert messze laknak, de élőben figyelemmel kísérik a kollegamentót. Nem csak Vancouver különböző városrészeiből, hanem Kanada más nyugati városaiból is: Victoria, Calgary, Edmonton, Saskatoon és így tovább. Benne érezzük magunkat ebben a világméretű egységben mindenkivel! Ciao!

Adriana: Köszönjük! És most Kanadából repülünk Svédországba, ahol Valentina Gucci válaszol a hívásunkra. Itt vagy, Valentina?

Valentina: Igen, itt vagyok! Sziasztok. Üdvözöllek benneteket a stockholmi genek és mindazok nevében, akik innen a fokolárból kísérik figyelemmel a kollegamentót. Most szeretnénk megosztani veletek annak az eseménynek a tapasztalatát, amit két héttel ezelőtt éltünk, mi genek, és az egyesült világért élő fiatalok, hogy pénzt gyűjtsünk Fontemnek. Mit is mondjak? A vacsora nagyon jól sikerült, akkor is, ha itt csak egy „kis nyáj” vagyunk... 93-an jöttek el! Az est sikerében meghatározó szerepe volt a helyi közösségnek. Az egység megerősödött közöttünk. Valóban nagy ölelés az egész világnak, és biztosítunk benneteket az egységünkről!

Salvatore: Köszönjük, Valentina! (*taps*)

Itt a teremben is képviselteti magát az egész világ, de majd jobban megismerjük egymást a kollegamentó alatt. De szeretném, ha legalább egy valakit bemutatnánk, és üdvözlőlnénk, Bonaventura atyát, aki itt van velünk! Ő az egyik első szerzetes, aki az első években megismerte Chiarát. (*taps*) Köszönjük, Bonaventura atya!

Talán most bemutatkozhatnánk mi ketten.

Adriana: Adriana és Salvatore. Egészen néhány héttel ezelőttig Nápolyban éltünk. Ő mérnök, én pedig 40 éven keresztül egy bank ügyfélablaka mögött dolgoztam, három gyermekünk van. Elhatároztuk, hogy itt, a Mozgalomban adjuk a részünket, de itt a központban. És a három felnőtt gyermekünk jóváhagyta, és részben osztoztak is a döntésünkben.

Salvatore: Most szeretném bemutatni Federicát és Mikaelát is, ott vannak fönt. Ők segítenek nekünk, összegyűjtik és az élő közvetítés alatt elolvassák az üzeneteiteket.

Federica Comazzi: Igen, sziasztok, küldhettek SMS-t a képernyőn látható mobilszámra, 0039 3428730175, vagy üzenetet erre az e-mail címre: collegamentoCH@focolare.org.

Mikaela Comazzi: Vagy pedig írhattok a Facebookon: CollegamentoCH.

Adriana: Nagyszerű, köszönjük!

Most kapcsoljuk Loppianot, a Mozgalom első városkáját, mely 50 évvel ezelőtt született. A telefon másik végén: Stefania Tanesini és Davide Viganò. Itt vagytok?

Stefania Tanesini: Sziasztok! Itt vagyunk!

Adriana: Üdvözlünk benneteket! Az elmúlt napokban nagyon fontos eseményt éltetek: jelen volt az olasz kormány elnöke, videó-üzenetet kaptatok a pápától, és egy tv-csatorna közvetítette az eseményt mindannyiunk számára! Mit mondanátok erről, és mi várható, mi vár ránk ezen az évfordulón?

Stefania Tanesini: Igen, pontosan így van. Mi válaszolunk nektek, de sokan dolgoztunk ezért a rendezvényért. Október 4-én közel 2.000-en voltunk az 50. évforduló megnyitóján, a LoppianoLab keretein belül. Aztán több ezren kísérték figyelemmel az élő közvetítést az egész világon. Rengeteg üzenetet kaptunk mindenhol, Loppianó egykori és új lakóitól egyaránt. Gondoljátok el, hogy az 50 év alatt több mint 1.200.000-en fordultak meg itt!

De el kell mondanom, hogy az egyik legszebb és legváratlanabb ajándék Ferenc pápa nagyon szép videó-üzenete volt, amit kimondottan a városka évfordulójára küldött. Gondolhatjátok, mennyire meghatódtunk, amikor a végén úgy köszönt el, hogy „Viszontlátásra!”.

Davide Viganò: Tényleg, és ezzel egy eseménysorozat vette kezdetét, mely 2015. decemberében zárul le: legalább nyolc rendezvényre kerül majd sor, melyek bemutatják Loppianó történetét, tapasztalatait, és a testvériségre vonatkozó távlatait.

Különleges alkalom lesz február 27-e, amikor a Sophia Egyetemi Intézet az „Egység kultúrája” díszdoktori címet adományozza I. Bartolomeiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárkának.

És ki tudja, hogy ez az 50. évforduló nem lehet-e alkalom arra, hogy egyszer innen, Loppianóból induljon el a kollegamentó! Mit szóltok?

Adriana: Nagyszerű! (*taps*) Nagyon jó ötletnek tartjuk, elfogadjuk! Köszönjük Stefánia, és Davide, és köszönet Loppianó minden lakójának!

Davide Viganò: Mindannyian üdvözlünk titeket! Sziasztok!

Adriana: Ciao!

Láttuk a loppainói felvételeket, és a városka zászlaját is: kék alapon sárga csillag. Ez a Mozgalom városkáinak a jelképe.

De most bemutatjuk a Fokoláre Mozgalom most életbe lépő új logóját. Egy nemzetközi csoport készítette, és mostantól kezdve ezt használjuk az egész világon 44 nyelven. (*taps*)

KÖZÉPPONTBAN A CSALÁD

Salvatore: Váltsunk témát. Nemrég zárult le Rómában a Katolikus Egyház püspökeinek rendkívüli szinódusa, amit Ferenc pápa a családnak szentelt. A család kihívásai ugyan az egész emberiséget meginterpellálják. A kommunikációs eszközök több családot megszólaltattak különösen ebben az időszakban. Most nézzük meg az olasz köztvé 2-es csatornájának rövid közvetítését, amit a szinódus vigíliáján mutattak be a Mozgalom néhány tagjának tanúságtételével.

Bemondó: *A katolikus hívek is küzdenek a hitbeli meggyőződéseikkel szembenálló fájdalmas nehézségekkel és kudarcokkal. Laura Gialli tanúságtételeket gyűjtött össze, hallgassuk meg.*

Laura Gialli: *Könnyű azt mondani, hogy család, az élet valamikor olyan helyzetek elé állítja az embert, amiket el sem tudott volna képzelni: van, aki hűséges tud maradni a házasságkötés ígenjéhez, van, aki más valóságokkal vet számot. Ez azokra is érvényes, akik törekszenek keresztényként élni.*

Paolo Ricci soha nem hagyta volna ott a feleségét, akivel 1981-ben házasodott össze, és három gyermekük született. De a felesége kikövetelte a szabadságát, és Paolo 2007-ben bele kellett, hogy egyezzen a válásba. Azóta is hűséges maradt hozzá, és most egyedül él.

Paolo Ricci: *Nem érzem magam marslakónak, nem érzem magam hősnek, egyszerűen csak olyan valakinek, aki megteszi a maga részét, azt teszi, amit megígért.*

Laura Gialli: *Paolo érzi, hogy ebben a választásban a Fokoláre Mozgalom közösségi lelkiisége segíti őt. Ebben a tapasztalatban osztozik Marcia és Mario, egy negyven év körüli római házaspár is, akik 10 éve házasodtak össze, és mindenük megvolt: mindketten kerestek, megvolt a lakásuk, és hosszas várakozás után megszületett a kisfiuk. De a krízis térdre kényszerítette őket: rövid időn belül mindketten munkanélküliek lettek, és a kapcsolatuk széthullott.*

Mascia Consorte: *Sok mindenben hiányt szenvedett a kapcsolatunk: a párbeszédben, a konfrontációban. Álmatlan éjszakáink voltak, és nem kaptunk fizetést; egyszóval sok gyakorlati nehézség, melyek komolyan veszélyeztették kettőnk kapcsolatának szilárdságát.*

Mario Santoro: *Nagy segítség volt, hogy nem maradtunk magunkra ebben a helyzetben: mellettünk voltak olyanok, akik már korábban hasonló nehézségeket éltek át, de megtalálták rá a megoldást.*

Laura Gialli: *De Tizianának, aki ötvenhárom éves, nápolyi, nem sikerült megmentenie a családot. 22 évesen ment férjhez, egy kislányuk született, és 13 évig tartott a házasságuk. Ezalatt a férje többször elment és visszajött; aztán nem látta értelmét, hogy folytassa. A*

magány időszak után Tiziana egy új, elvált társra talált, és ebből a kapcsolatból egy kisfia született.

Tiziana Giuliani: *A nem törvényes helyzetem miatt nem járok áldozni, és ez mindig nehézséget jelentett számomra. Én nem akarok semmilyen nagy forradalmat a szinódustól, csak azt szeretném, hogy az Egyház élő részeként legyünk elismerve.¹*

Adriana: A szinóduson meghívottként részt vett Emerthe és Dieudonné Gatsinga, a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó ruandai házaspár. 8 gyermekük van, ebből 4 örökbefogadott, mert árván maradtak a 94-es népirtás idején. Dieudonné nőgyógyász, Emerthe közgazdász, és egy szülészeti klinikát vezetnek együtt. Jegyesek és házaspárok képzésével is foglalkoznak Ruandában, Burundiban, Ugandában és Kenyában. A szinóduson Afrika egyik hangját képviselték.

Most pedig összeköttetésben vannak velünk. Itt vagytok?

Dieudonné: Igen, itt vagyunk! Sziasztok!

Adriana: Ciao Dieudonné és Emerthe!

Emerthe: Ciao! (*taps*)

Adriana: Milyen tapasztalatot vittetek magatokkal a térségekben élő házaspárok részére?

Dieudonné: A szinódus felfedezte velünk, milyen nagy szeretetet tanúsít az Egyház a családok iránt. A szinódusi atyák egyszerűsége, nyitottsága és odafigyelése felfedezte velünk az Egyház, mint család sokrétűségét és szépségét. A pápa jelenléte és meghallgatása élettanítást jelentett számunkra.

Emerthe: Érezzük, hogy nagyobb odaadással kell dolgoznunk az Új Családokkal a családok és a jegyesek evangelizálásáért. Fontos, hogy több időt szánjunk a többiekre, megpróbáljunk értük és velük élni, hogy segíthessük egymást. Köszönjük!

Adriana: Mi köszönjük nektek! Sziasztok, Emerthe és Dieudonné, üdvözlünk mindenkit!

Emerthe: Sziasztok, innen is mindenki üdvözl benneteket! (*taps*) A közösségünk most Burundiban van a beszámolón.

Adriana: Köszönjük, ciao!

Salvatore: Anna és Alberto Friso, ti az Új Családok felelősei vagytok, és a Család Pápai Tanácsának tagjai is. Kivel folytathatnánk beszélgetést a szinódusról, ha nem veletek? Korábban a mai családok kihívásairól esett szó. Alberto, melyek voltak a szinóduson felmerülő legjelentősebb pontok?

Alberto: Azt mondanám, nagyszerű esemény volt, és láttuk az Egyház szeretetét a család iránt, hogy meghirdette ezt a szinódust. Másodsorban pedig azt mondanám, hogy alkalom volt ez arra is, hogy világszerte kutatást végezzenek egy kérdőív segítségével a

¹ Dal TG2 delle 20:30 del 03/10/2014 – servizio al minuto 22'40" – su RaiDue.

családdal kapcsolatban, és az egész világra kiterjedő képet kapjanak a család mai helyzetéről. Ez volt a szinódus első szekciójának az alapja. Aztán, hogy meghívtak 13 házaspárt, hogy részt vegyenek, és együtt dolgozzanak a szinódusi atyákkal, ott a Gatsinga házaspárt, akiket az Új Családok Mozgalom javasolt.

A záródokumentum valóban rávilágított a kollegalitásra, mely ezt a nagy és új meglátást, a világiak, házások, és papok jelenlétének gyümölcsét is eredményezte.

Salvatore: Te kollegalitásról beszéltél. El kell mondanom, hogy a kommunikációs eszközök, melyek nagyszerű munkát végeztek a láthatóság terén, de a szinódus több szakaszában eljutottak oda, hogy a szinódusi atyák közti szakadásról beszéljenek. Szerinted tényleg így volt?

Alberto: Nem. Csak a média egy része terjesztette ezt. De a mai család széleskörű problémáival szemben lehetetlen az egyöntetű látásmód és gondolkodás. Valójában pontosan az volt a nagy eredménye, hogy ebből a kollegalitásból egy világosabb irányvonal emelkedett ki azok számára, akik egy új találkozást keresnek Istennel. Ez annak a munkának is gyümölcse volt, hogy az igazságot az irgalommal párosították.

Salvatore: Köszönjük, Alberto, igazán nagyon köszönjük! Anna, tiéd a szó! Ha egyetlen szóban ki kellene fejezned, hogy az Új Családok Mozgalom milyen tapasztaltot élt az elmúlt években, és milyen tapasztalatot él a továbbiakban, mit mondanál?

Anna: Befogadás! De azt is, hogy ott lenni az emberek mellett. Mert nem kérdezhetjük tőlük: „Templomban kötöttél házasságot? Elvált vagy? Új kapcsolatban élsz? Milyen irányultságú a gyereked...?” Be kell fogadni mindenféle ítélet nélkül, és először a tettekkel, aztán a szavainkkal hírül adni mindenkinek, hogy „Isten végtelenül szeret téged”.

Befogadás, mert ma rengeteg, egyre több olyan házaspárral találkozunk, akik válságban vannak, és reményt kell adnunk nekik, hogy a családok kapcsolathálójában ki lehet lépni az elszigetelődésből, és újra rátalálhatunk önmagunkra, megtalálhatjuk a megbocsátás és egymás megértésének örömeit. És a válságban, akár súlyosabb válságban élőknek az Új Családok Mozgalom kurzusokat indít kimondottan ezekre a helyzetekre, melyek során az egység lelkiisége a szakértők komoly munkájával együtt hozzásegítheti ezeket a házaspárokat, hogy együtt újratervezzék a jövőjüket.

Aztán nagyon komolyan ott vagyunk az elváltak mellett, ahogy az előbb is láttuk, a magányukban, amit nem ők maguk választottak, és sokuk hősiessé válásában, hogy hűségesek maradjanak a házasság szentségéhez. Vagy azoknak az elváltaknak a feltétel nélküli befogadása, akik új kapcsolatban élnek, bejárhatunk velük egy életszakaszt, átadhatjuk nekik a család melegét, az Egyházat, főként pedig Isten szeretetét.

Salvatore: Köszönjük, Anna és Alberto! (*taps*)

Federica, Mikaela, nézzük, mi újság az üzenetekkel?

Federica: Minden rendben. Azt írják: „Üdvözet az egész világnak. Nagy öröm, hogy összeköttetésben lehetünk, és megismerhetjük ezeket a híreket. Megtapasztaljuk, hogy család vagyunk. Nagy ölelés, Beto és Adriana Panamából.”

Mikaela: 100-an vagyunk összeköttetésben Fontemből. Nagyon örülünk, hogy veletek élhetjük ezt a rendkívüli pillanatot, és köszönet nektek, és különleges üdvözet Emmausnak és Jészusnak a Mafua Ndem Chiara Lubich Máriapoliból.”

Dallasból pedig: „Mintegy harmincan vagyunk itt együtt egy lelkigyakorlaton, és figyelemmel kísérjük az élő közvetítést. Nagyszerű, hogy az egész világgal összeköttetésben lehetünk”.

Salvatore: Rendben, akkor most folytassuk. (*taps*)

AZ ÚJ MEGVÁLASZTOTTAKKAL

Salvatore: Itt vagyok – és remélem, jól mondom a nevét – Patience mellett?

Patience Lobe: Patience.

Salvatore: Lobe?

Patience Lobe: Lobe.

Salvatore: És Paolo Mottironi mellett.

Paolo Mottironi: Ez könnyebb.

Salvatore: Könnyebb!

Őket most választotta meg, tegnap, az önkéntesek nagygyűlése, mely ezekben a napokban zajlik. Az önkéntesek népes csoportja jött veletek, ötvenen, akik (*taps*) a Castalgandolfóban összegyűlt több mint 400 önkéntest képviselik. Szeretnénk üdvözölni őket. (*taps*)

Szeretnénk kérdezni tőlük valamit, legalább egy szót. Kezdjük Patience-szal. Te kameruni vagy, igaz?

Patience: Igen, kameruni.

Salvatore: Tudom, hogy elég kalandos az életed, odaadóan dolgoztál a politikában is, és sok mindent átéltél, igaz? Mondj valamit.

Patience: Talán most hosszú lenne elmondani mindent, de abban az egész kalandban úgy látom magam, mint Isten szeretetének eszközét, mely felhasználta ezt az eszközt valamire, egy olyan szeretet tervre, amit én nem ismertem. Valóban ezt mondhatom.

Salvatore: Nagyszerű, köszönjük. De tegnap... ha jól tudom, most felvételeket láthatunk a megválasztásod pillanatáról, megható felvételeket. Mondj valamit a tegnapi napról, mit éltél át?

Patience: A természet visszatér, mert semmit nem éreztem a természetes érzésen kívül. Azonnal eszembe jutott a délelőtti elmélkedés, ami előkészületet jelentett, mert Chiara azt mondta az elmélkedésben: én a Mű alapítója vagyok, nem Chiara vagyok, a köztünk lévő Jézus vagyok. Akkor csak ez jutott eszembe. Az önkéntes nők felelősének választottak, de nem

Patience Lobe vagyok, hanem a köztünk lévő Jézus az egész Művel, hogy segítsük előre az önkéntes nők ágát.

Salvatore: Nagyszerű. Minden jót, veled vagyunk. *(taps)*

Paolo Mottironi. Azt hiszem, sokan ismerik, azért is, mert másodszor választották meg, újraválasztották.

Paolo Mottironi: A második, de mintha ez lett volna az első. Nagyon megható, mély tapasztalat, nagyon mély. Isten pillanata volt, Istentől kaptam ezt a második megbízatást, mint a Mű eszköze. Rengetegen írtak, még ma is kapom a SMS-eket, e-maileket, egy egész hét kell, hogy válaszoljak. Legelsőnek a lányom írt a Whatsapp-on. Azt mondja: „Gratulálok, apa! Még nincs elégük belőled?”. *(taps)*

Salvatore: Minden jót, minden jót.

Most ebben a bemutatás-sorozatban eljött a pillanat, hogy bemutassam Antónia Bacelar atyát. Őt is a múlt héten választották meg, mert a múlt héten volt a fokolarinó papok és diakónusok nagygyűlése, és ott választották meg. Te is mondj valamit!

Don Antónia Bacelar: A félelem és a remegés pillanata volt, mert egyáltalán nem vártam. De aztán mindenekelőtt a testvérek erejére gondoltam. Amikor együtt bemutatkoztunk Emmausnak a másik két jelölttel, azt mondtuk: „Hárman vagyunk, de egyek”, Emmaus pedig azt mondta: „Négyen vagyunk, de egyek”, és ott éreztük az egész Művet, mely előre segíti az egész ágat.

Aztán azokban a napokban olvastam Avilai Szent Teréztől is, hogy amikor az Isten és a testvérek iránti szeretetben vagyunk, rövid időn belül és fáradozás nélkül sok mindent teszünk. Az első héten már működött is.

Salvatore: Csodálatos! Neked is minden jót, Antónió, tényleg. *(applausi)*

GEN 4-EK: VIGYÜK HAZA... A SZERETETET!

Salvatore: Ahogy láttátok, a legutóbbi, júniusi kollegamentó óta egészen máig egymást követték az események: Máriapolik, a Közösségi Gazdaság iskolái, és sok minden más. Ezen a kollegamentón teret szeretnénk adni a legkisebbeknek, a gen 4-eknek.

Gen 4 fiú (olaszul): Mit jelent neked gen 4-nek lenni?

Gen 4 fiú (olaszul): Kereszténynek lenni... ennyi: kereszténynek lenni és kész. *(zene)*

Gen 4 lány (franciául): A gen 4 szeret, megosztja a dolgait a többiekkel és sok szeretet-tett tesz. *(zene)*

Gen 4 fiú (szlovákul): Szerintem nehéz megbocsátani és újrakezdeni. *(zene)*

Gen 4 lány (németül): Nekem gen 4-nek lenni, hogy azt is szeretem, aki nem szimpatikus. *(zene)*

Gen 4 fiú (olaszul): Nem szabad megbántani senkit, semmire nem szabad azt mondani, hogy undorító. (zene)

Gen 4 fiú (olaszul): Az első, ami... mi is a kérdés? (zene)

Gen 4 fiú (olaszul): Gen 4-nek lenni nekem nagyon fontos, mert azt jelenti, hogy Jézus mellett élek. És szívesen segítek az embereknek.

Gen 4 fiú (olaszul): Az egyikünk megütötte magát, én meg azt mondtam: „ne aggódj, semmi baj”. (zene)

Gen 4 lány (németül): A gen 4-ek nagyon szeretnek, azt is szeretik, aki nem hisz Istenben.

Gen 4 lány (olaszul): Sok osztálytársam nem hisz Jézusban, valamikor ki is csúfolnak, vagy valami mást csinálnak; ez rosszul esik, de én nem válaszolok csúnyán; tovább szeretem őket. (zene)

Gen 4 lány (franciául): Papírt vágok, hogy egy ragyogó fényt készítek, és elmondjam Istennek, hogy világítsa be az egész világot.

Gen 4 lány (szlovákul): Szeretnénk együtt imádkozni, hogy béke legyen minden országban.

Gen 4 lány (olaszul): Nekem azt jelenti a béke, hogy imádkozunk Jézushoz, és mindenkit szeretünk. (zene)

Gen 4 fiú (olaszul): Egy különleges autót rajzoltam a hátuljára. A szeretet-tettek benzinjével működik. (zene)

Gen 4 lány (olaszul): Mi karkötőket készítünk, aztán eladjuk, és a pénzt a legszegényebb gyerekeknek gyűjtjük.

Gen 4 lány (olaszul egy másik gen 4-nek): Kislány, odaadod azt nekem? (zene)

Gen 4 fiú (szlovákul): Nagyon szeretek itt lenni, mert szuperek a versenyek!

Gen 4 lány (angolul): A SZERETETET viszem haza erről a kongresszusról!
(környezet és taps)

„VILÁGRA NYITOTT EMBER” C. NEMZETKÖZI TÁBOR

Adriana: Az elmúlt hónapok egy másik kiemelkedő eseménye a „Világra nyitott ember” című nemzetközi tábor. 530 fiatal vett részt 23 országból. 7 napot együtt töltöttek az O’Higgins-i Máriapoliban; egy másik hetet pedig Közép- és Dél-Amerika 24 pontján, ahol felgyűrték az ingujjukat, és több konkrét projekten dolgoztak. Ők a Gyerekek az egységért, akik több ezren ugyanabban az időszakban a föld sok részén megtalálták a módját, hogy megosszák az életüket a szenvedőkkel.

Most nézzünk egy felvételt Argentínából, a „Világra nyitott ember” nemzetközi táborról, O’Higginsből.

(ének)

Angelica – Argentína és José – Kolumbia (spanyolul): Sziasztok! A táborunk azzal kezdődött, hogy megérkeztek a fiatalok 20 országból.

Minden nap több kihívással kellett szembenéznünk: hogy megtörjük a nyelvi akadályokat, megnyíljunk azok felé, akiket nem ismerünk, azt adjuk, ami nehezünkre esik és tudjunk megbocsátani.

Néhány estén keresztül minden ország bemutatta a kultúráját, tipikus ételeket kínált fel, és ismereteket nyújtott az országáról. Sok workshop-on részt vettünk: sport, politika, tánc, zene. Fontos volt, hogy a testvériség szemszögéből vegyünk részt. Aktuális kérdésekről beszélgettünk, és feltettük a kérdést, hogy mi, a Gyerekek az egységért, milyen döntést hoznánk, és hogyan viselkednénk ezekben a helyzetekben.

Pablo - Bolivia (in spagnolo): Mi maradt meg benned leginkább, mi volt a legfontosabb számodra, amikor az elhagyott Jézusról hallottunk?

Louis – Francia (in francese): Az elhagyott Jézussal kapcsolatban nagyon fontos látni, hogy amikor kételkedünk, amikor Isten létében kételkedünk, mindig újrakezdehetünk a szeretetben. Miután Jézus kételkedett, Feltámadt, és még sok mindent tett. Mi is így tehetünk: újrakezdehetünk a szeretetben, mindig a szeretetben lehetünk.

(zene, üdvözlés spanyolul, és felirat: A kaland folytatódik... - taps)

Adriana: Itt vannak hárman a tábor résztvevői közül. Mutatkozzatok be.

Gabriele: Gabriele.

Silvia: Silvia.

Emanuele: Emanuele.

Adriana: Gabriele, mit csináltatok a második héten? És hol voltatok?

Gabriele: A második héten csoportokra osztottak bennünket, és Argentína, Paraguay, Bolívia, Brazília, Mexikó és Kolumbia 24 városába látogattunk el. A mi csoportunk az argentinai Mendozába ment, ahol nagyon szegény közösségekkel kerültünk kapcsolatba. Nagyon mély tapasztalatot éltünk, egy periférián élő szegény közösségnek segítettünk. Nagy hatással volt ránk ez az egész.

Adriana: Köszönjük, Gabriele. Most hallgassuk meg két argentin fiatal benyomását is ebből a közösségből.

Alfonso, Argentína – comunità Ábba Guaraní di Yacui - Salta (in spagnolo): Nagyon pozitív, nagyon megható volt a mai tapasztalatom, ahogy láttam, hogy az emberek jönnek, hogy meglátogassák a közösségünket, megismerjék a kultúránkat, hogy hogyan élünk, hogyan dolgozunk, hogyan élünk meg nap mint nap. Most új remény van bennünk: hogy a kistermünk újra működni fog. A mai tapasztalatunk az volt, hogy kifestettük a kistermet.

Clara, Argentina (in spagnolo): Döbbenetes, mennyire ösztönző az a nagy egység, amit mindannyiunk között megéltünk; minden tevékenység, a beszélgetések és minden más táplálékot jelentett számomra, minden belső gazdagodást jelentett, ami most buzdít... Amikor

hazamegyek, amennyire tehetem, igyekszem az apró dolgokban előmozdítani az egyesült világot, de tudom, hogy a világ egy másik részén van valaki, aki ugyanerre törekszik.
(taps)

Adriana: Silvia, amit elmondtatok, abból érthető, hogy valóban felejtethetlen tapasztalatot éltetek. De most mik a terveitek?

Silvia: Ahogy hazajöttünk, elkezdődött az úgynevezett harmadik szakasz. És tudjuk, hogy a máltai fiatalok elmondták ezt a tapasztalatot az elnöküknek, és azt mondták, hogy 500 világra nyitott ember tért haza a táborból, de azt szeretnénk, ha 7 milliárdan lennénk. Buenos Airesben elindítottak egy környezetvédelmi akciót, mely megmozgatta a város egyik kerületének önkormányzatát is. Írországból pedig megosztották a tapasztalatukat több iskolában, és pénzt gyűjtenek Paraguayra a tábor alatt elindított szociális akciójuk folytatásához.

Adriana: Köszönjük, Silvia. Emanuele, te mit mondasz?

Emanuele: Mi olaszok, a harmadik szakasz megszervezéséhez Loppianóban találkoztunk nem sokkal azután, hogy hazajöttünk. Találkoztunk, és konkrét javaslatok születtek, mint például egy egész Olaszországon áthaladó vándortábor, vagy más események Olaszország egységéért. Aztán összeköttetésben vagyunk más közösségekkel, ahol konkrét kezdeményezéseket indítottunk, és most innen segítjük őket anyagilag.

Adriana: Nagyszerű, köszönjük, Emanuele. Veletek vagyunk a különböző tevékenységeitekben. Köszönjük.

Mikaela, Federica, van valami újdonság?

Mikaela: Igen, Liverpoolból azt írják: „Mintegy 40-en vagyunk itt egy gen3 csoporttal, és örülünk, hogy ehhez a nagy családhoz tartozunk”.

Federica: Aztán azt írják: „Sziaztok, Lisa vagyok, gen. Oroszországból üdvözöllek benneteket. Uno.”

„A Mű szívében érezzük magunkat. Burundiból, Ruandából és Kongóból vagyunk”.

A FOKOLÁRE MOZGALOM KIHÍVÁSAI ÉS TÁVLATAI A NAGYGYŰLÉS UTÁN

Adriana: 2014. szeptemberben zajlott a Fokoláre Mozgalom általános nagygyűlése. Itt van mellettem Giancarlo.

Ciao! Hat évig voltál társelnök, és ez lehetővé tette számodra, hogy megismerd a Mozgalom sok kifejeződését több országban is, és meglásd sokszínűségét és összetettségét. Mit érzel most, ezután a megbízatás után?

Giancarlo: Az első szó hála. Hála, hogy jobban megismerhettem a Művet, ahogy te is mondtad, a földrajzi kiterjedésében is. Megtapasztaltam, hogy az évek során a karizma

előrehaladt, új életre kelt, és nagyon sok kultúrában kibontakozott. Ennek következményeként sok testvérrel találkozhattam. Tehát az egység sok pillanata sokakkal együtt, de személyesen is.

Hogy most mi van bennem? Egy tapasztalatot éltem ebben az egész tapasztalatban: a szívem arra lett meghívva, hogy kitáguljon Jézus szívének mértékére. Azt mondhatnád: „És most? Ezután?” Érzem, hogy most az számít, mint Jézus kenyérszaporításának végén, amikor azt mondja a tanítványainak: „Nagyon ügyeljete, nehogy valami kárba vesszen”. Érzem, hogy a szívemnek egyre inkább ki kell tágulni, élőnek kell lenni. És azt is érzem, hogy az életnek most is ajándéknak kell lennie, ahogy – remélem - eddig is volt, de most is a Mű szolgálatában pillanatról pillanatra. Ez óriási örömet ad.

Adriana: Köszönjük! (*taps*) Ezzel egy igazi megbízatást adsz át nekünk is. Valóban nagy köszönet mindenért, amit ezekben az években adtál nekünk. Köszönjük.

Most képzeljétek el ezt a termet, de 42 évvel ezelőtt. Akkor még egyáltalán nem így nézett ki: bádogteteje, nádfala volt és a talajt kavicsok borították. 1972 nyara volt, és én is itt voltam. 500-an voltunk, és Chiara eljött hozzánk. Szavai határozottak, nagyon erősek. Belénk pecsételődtek, nekem alapvető fontosságúak voltak. Amit akkor útjára indított, most programunkká vált.

Chiara Lubich (*Gen kongresszus, 1972. július 22*): »... *Hogyan éljünk hát ma, amikor egy titokzatos elemi csapás következtében a legnagyobb értékek alapjaikban megrendülnek, és hatalmas felhőkarcolókként egymást elsodorva romba dőlnek?*

(...) Létezik-e az a világra nyitott ember, (...) aki ilyen helyzetben képes volt ezt a végtelenül nagy próbát kiállni, és ezzel megfizette egy új világ árát, amit önmagából mások számára teremtett meg?

Igen, létezik.

Ugyanakkor azonnal sejthető, hogy ez az ember nem lehetett „csak” egy ember, hanem „az” embernek kellett lennie: az elhagyott Jézusról van szó...«.

Speaker: 1972. július 22-ét írtunk. Ahogy Chiara Lubich a fiataloknak beszélt, első alkalommal használta a „világra nyitott ember” kifejezést. Pontosan azt, amit Ferenc pápa idézett a szeptember 26-i kihallgatáson, a Fokoláre Mozgalom általános nagygyűlésének végén.

Ferenc pápa: »Chiara Lubich annak idején egy olyan kifejezést használt, ami ma is időszerű: „világra nyitott embereket” kell képezni (...) – monsta -, olyan embereket, férfiakat és nőket, akikben Jézus lelke, szíve és szelleme lakik, és akik ezért képesek felismerni és megérteni azokat a szükségleteket, aggodalmakat és reményeket, amelyek minden ember szívében ott élnek«.

Speaker: A nagygyűlés munkálataiból három kulcsszó emelkedett ki, melyek összefoglalják a Mozgalom menetirányát a közeljövőre: „kifelé fordulás”, „együtt”, „kellő felkészültséggel”. Ez összefoglalja a 32 csoport és a plenáris ülések munkálatait a 3650

javaslattal kapcsolatban, melyek a „Fokoláre Mozgalom népétől” érkeztek válaszként a mai emberiség fájdalmaira és reményeire.

A 137 országból érkező közel 500 különböző életkorú, kultúrájú, hivatású és vallású résztvevő a közösség lelkesítő tapasztalatát élte. A három hét munkálatai mozgásba hozták a meghallgatás képességét, a nyíltságot, a befogadást, a bizalmat, a kölcsönös szeretetet. Ösztönző volt a fiatalok, a különböző felekezetű, vallású és nem vallásos meggyőződésű résztvevők hozzájárulása.

Agustín Steinbach, Argentina: *(in spagnolo sottotitolato in italiano)* Számomra a nagygyűlés egyik legfontosabb pillanata az volt, amikor a világ minden részéről érkezett javaslatokon dolgoztunk a csoportokban, ahol nem érzékeltük az életkori és kulturális különbözőségeket, hanem nagyon sokrétű volt. Iránymutatásokat és cselekvési irányvonalakat dolgoztunk ki, hogy mint Mozgalom válaszolni tudjunk a mai világ problémáira.

Dagmar Haake, Germania: *(in tedesco sottotitolato in italiano):* A közös munkánkra a köztünk lévő Jézus nyomta rá a bélyegét, és ahogy az év témáját hallgattam az Eucharisztiaórol, úgy éreztem, ez ennek a valóságnak a gyümölcse. Éreztem, hogy adnom kell mindent, egész önmagammat, a gondolataimat, a korlátaimat, az elhatározásaimat, hogy együtt sikerüljön megérteni, hogyan haladhat előre Mária Műve.

Bernardette Ngabo, Centro Africa: *(in francese sottotitolato in italiano):* Valóban a Szentlélek hallgatásának az iskolája volt: a választások, a javaslatok és az előterjesztések pillanata egyaránt. Mindig kétségbe kellett vonnom a gondolatomat, és az megtisztult és gazdagodott, ahogy a Szentlelket hallgattam. De a legfontosabb a végső eredmény volt: az öröm és a szabadság.

Glauco Venuti, Italia: *(in italiano)* Arra a nagyon mély tapasztalatra tettem szert, hogy az egységet a plurális gondolattal párosítottam. Amikor a nagygyűlés elején kértük a Szentlelket, valaki azt mondta, hogy az nem csak az eredményekben nyilvánul meg, hanem menetközben is. Rendkívül fontosak voltak azok a pillanatok, amikor nem sikerült nagy egyetértésre eljutni. Fontos volt, hogy azokban a helyzetekben megálljunk, és mély vagyonszövetséget éljünk. Mindenki kifejezte a meglátását, a választásait, melyek különbözőek is voltak. Aztán a megtett döntéseink valamiképp azokat is magukban foglalták, akik másképp gondolkodtak. Gondolom, hogy a nagygyűlés tapasztalata, ahol az egész világ képviseltette magát, óriási gazdagodást jelentett mindannyiunk számára.

Noreen Lockhart, Gran Bretagna: *(in inglese sottotitolato in italiano):* Különösen is magával ragadott, amikor Emmaus és Jézus együtt felment a színpadra, és Jézus azt mondta: „Nem arról van szó, hogy Emmaus a folytonosságot képviseli, és pedig az újdonságot. Valóban együtt képviseljük az újdonságot”. Mindannyian az újdonságot képviseljük, mert együtt építettük a nagygyűlést azáltal, hogy Jézus jelenlétét építettük közöttünk, és ezt visszük kívülre: azt az újdonságot, amit mindannyian jelentünk, és amit ott építünk, ahol vagyunk.

Peter Grimheden, Svezia: *(parla in italiano)* Nagyon fontos volt, amikor arról a sebről beszéltünk, amit mindannyian érzünk az Egyházak szakadása miatt, mert itt különböző Egyházakból vagyunk jelen; és teljesen részt veszünk a nagygyűlés munkálataiban. Valaki

odajött hozzám és azt mondta: de hát, Jézusnak is voltak sebei, és a feltámadása után is megmaradtak a sebek, de már nem fájnak. Ezért mi is, a különbözőségeinkkel, de a teljes egységben: prófétai jel vagyunk, egyház vagyunk, egy vagyunk, és így szeretnénk folytatni.

Laura Maria Van Dun, Olanda: *(parla in italiano) Ha egy szóban ki akarnám fejezni, hogy mit jelentett nekem a nagygyűlés, azt mondhatnám: „bizalom”. Mert felfedeztem, milyen nagy bizalmam van a Mű jövőjében, Emmaus micsoda bizalommal van irántunk, fiatalok iránt, és minden iránt, ami most kezdődik a Mozgalomnak ebben az új kalandjában. (taps)*

PÁRBESZÉD MARIA VOCE-VAL (EMMAUSSZAL) ÉS JESÚS MORÁNNAL

Salvatore: Szinte egy hónap telt el a nagygyűlés óta. Majdnem, hogy azt mondhatnánk: ugyan, mit mondhatnánk még róla? De nem gondolom, hogy ez így van. Inkább azt mondanám, hogy a java még most kezdődik, igaz? Ezért megkértük Emmaust, és Jeszt, hogy beszéljenek még róla. Tehát, ma este szeretnénk még...

Emmaus: Jobban elmélyíteni.

Salvatore: ... igen, elmélyíteni. Emmaus, veled kezdem.

Emmaus: Rendben.

Salvatore: Láttad, hogy az elején a vadkacsák repülésével kezdtük és tudom, hogy nagyon kedves számodra ez a kép, mert a mostani nagygyűlés végén is idézted. Most kihasználom az alkalmat, hogy megkérdezzek négy szemközt: te mit értesz e mögött a kép mögött? Mert gondolom, ezzel mondani szeretnél valamit mindannyiunk számára, így van?

Emmaus: Azt mondanám, hogy ez a kép egyre többet mond nekem. Ma is, ahogy néztem, még többet mondott, mint korábban, mert kiemelte a közös repülés gyümölcsét, hogy erősebbek vagyunk, ha együtt repülünk, a közös repülés segít bennünket, ezért a távolba tekinthetünk, és biztonsággal haladhatunk előre.

Azt hiszem, ezt erőteljesen megtapasztaltam a nagygyűlésen. Ezeknek a vadkacsáknak a repülése a nagygyűlésre érkezőket idézte, akik az egész világról jöttek, és már elkezdték a repülést. Nem azért jöttek, hogy megértsék az útirányt, hisz már repültek. Tehát, összejöttünk a nagygyűlésen, és együtt megtapasztaltuk ezt a repülést, melynek megvan az elérendő célja, de könnyebben el lehet rá jutni, ha együtt nézünk elébe. És együtt tekintünk rá, bárhol is repülünk: legyünk akár hátul, elől, vagy oldalt. Nem az számít, hogy vagyunk, hanem, hogy repüljünk, és a cél felé haladjunk. (taps)

Salvatore: Erről az jut eszembe, hogy a nagy változások korát éljük, olyan társadalomban élünk, mely – ahogy a családról is mondtuk, de ugyanúgy más területen is – óriási kihívásokat tár elénk. Vannak pozitív kihívások is, mások viszont... gondolok itt az elszigetelődési kísérletekre sok helyen, hogy az emberek önmagukba fordulnak. De a változások időszaka a Mozgalom tagjai számára is. Beszéltünk átrendezésről, megújulásról, a fokolárok áthelyezéseiről, különböző nyelvű országok összevonásáról. Azt mondanám, hogy

tulajdonképpen mintha ezzel a Mű, a Mozgalom mondani szeretne valamit az emberiségnek. Változik a társadalom, és mintha nekünk meg lenne a lehetőségünk, hogy mondjunk valamit, ami a testvériségre, az egyesült világra vonatkozik. Te mit mondanál erről?

Emmaus: Azt gondolom, tényleg így van, mert változik a világ, és mi vele együtt változunk. Nem egyedül változunk, hanem a világgal együtt. Nagy hatással volt rám, és mindig nagy hatással van rám a fiatalok bizonyossága, ahogy hallom tőlük, hogy minden akadályon túl azt mondják: úgy szeretem a másik hazáját, mint a sajátomat a nyelvi különbözőségeket és minden más ellenére.

Épp ma kaptam egy e-mailt a genek egy csoportjától, Genfből, és elmondják, hogy egy találkozót készítenek elő a svájci, az osztrák és a német genek számára, és Svájcban fogják megtartani. Ez nem kis kihívás, mert különböző nyelvek, különböző társadalmi helyzetek találkoznak, de ők nem nézik ezeket a dogákat. Már túlléptek a kihíváson. És gondolom, nekünk is meg kell tanulnunk tőlük túllépni a kihívásokon. Természetesen, a kihívások léteznek, mi is látjuk; de ha a célra tekintünk, ha arra tekintünk, ahová el akarunk jutni, és ha arra gondolunk, hogy ez a „hová akarunk eljutni”/ez a cél az egyetemes testvériség, amit Jézus kért az Atyától, és biztos, hogy az ő vágya, az álma, Isten Mindenható, nem a saját erőnkől dolgozunk, hanem Isten Művéért azzal az erővel, amit Istentől kapunk. Tehát, ezek a különbözőségeket is...

Nagyon jónak és fontosnak találtam, hogy mindannyian tudatában legyünk, hogy egy csodálatos tervet valósítunk meg, Isten tervét, és úgy, hogy megtesszük az apró lépéseinket. Ha úgy vesszük, kis lépés lesz a genek svájci találkozója, de olyan lépés, mely azt fejezi ki: egyesült világ, kapcsolat a többiekkel, győzzük le a különbözőségeket, folytassuk együtt. Ezt rendkívül fontosnak találok, a prófécia jele ebben a világban, hogy azt mondjuk a világnak: lehetséges, lehetséges! És nem egyedül tesszük. Lehetséges, tegyük együtt, ti is, tegyük együtt.

Természetesen, különbözőek lesznek a lépések, mert lesz olyan hely, ahol könnyű lesz találkozni. Ha Afrikára gondolok, biztos, hogy nem hiányoznak a kihívások: nyelvi, anyagi különbözőségeket, határok, melyek megakadályozzák az átlépést az egyik államból a másikba, járványok, melyek megakadályozzák az embereket, és még kezük sem foghatnak egymással, amikor ott van bennük a vágy, hogy találkozzanak, és az egyesült világot építsék. Tehát, a kihívások léteznek, de a fiatalokkal együtt túltekintünk a kihívásokon, meg lesz a bátorságunk, ahogy a fiataljainknak is megvolt Argentínában, hogy mindenféle aggodalom nélkül nekivágtak a világnak.

Salvatore: Nagyszerű, nagyszerű! (*taps*)

Adriana: Jézus, téged pedig a három kulcsszóról szeretnék kérdezni. Sőt, kezdjük az első kettővel: „kifelé fordulás” és „együtt”. Vajon azért kifelé fordulás, mert korábban be voltunk zárkózva? És együtt. Van valami új, amit meg kell valósítanunk?

Jesús: Gondolom, hogy miután hallottuk Chiarát, hogy micsoda erővel beszélt, nyilvánvaló, hogy új lendületre van szükség. Nem tudom, meg van-e bennünk az a lendület, mint amikor Chiara először beszélt a világra nyitott emberről. Tehát, nem arról van szó, hogy be voltunk zárkózva, hanem egy újfajta kifelé fordulásra van szükség. Erről van szó.

Ma délelőtt a pápával voltunk a Schönstatt Mozgalom századik évfordulóján. Jelen volt Eli és mások is. A pápa spanyolul beszélt, mert az egész találkozó hivatalos nyelve a spanyol volt, nem az angol. (*nevetés*) Azt mondta a pápa: a kereszténynek nem önmaga a középpontja, azt mondta, eltolódott, mert a középpont Jézus. Azt mondta: a központ nem a Kúria, nem az Egyház, nem a Mozgalom. Ezért valójában új lendületre van szükség, egy új kifelé fordulásra, hogy visszanyerjük, amit...

Aztán a kifelé fordulás nem más, mint a karizma speciális céljának, az *ut omnes*-nek a megvalósítása. Ez a kifelé fordulás. Amikor a kifelé fordulásról beszélünk, arról beszélünk, hogy megvalósítjuk korunkban a karizma lényegét, ami a legfontosabb a karizmában. El kell ismernünk, hogy a Mozgalomnak hosszú időn keresztül strukturálisan és intézményesen is alakot kellett öltenie. És ez egy kicsit arra kényszerített minket, hogy önmagunkba forduljunk. A pápa ma délelőtt azt mondta: mintha a báránykákat fésülgetnénk, mintha megállnánk a báránykákat fésülgetni. Egyszóval... nem a báránykákat kell fésülgetni, hanem a báránykákkal együtt ki kell lépni a világba, komolyan kell venni őket.

A struktúrák azért vannak, hogy érettebben, radikálisabban tudjunk kilépni. Ezt jelenti kilépni. De az egész év folyamán együtt fogjuk felfedezni, mert alapvető fontosságú.

Aztán együtt. Mi az egység lelkisége vagyunk, tehát megvan a kifelé fordulásunk sajátos stílusa, az, hogy együtt. Talán ma megértettük, hogy talán nem arról van szó, hogy csak mi, a Mozgalomhoz tartozók együtt, hanem azokkal együtt, akikkel a kifelé lépésünk során találkozunk, a többiekkel együtt.

Ma például, miután a pápával találkoztunk, Iridével és Severinnel együtt összejöttünk az Együtt Európáért központi bizottságának néhány tagjával, és ott megtapasztaltam, mit jelent kilépni a többiekkel együtt, ebben az esetben azért, hogy visszaadjuk Európának a keresztény lelkületét. Tehát, mi, együtt, természetesen, mert az egység karizmáját éljük, de másokkal együtt, akik hozzánk hasonlóan szintén kilépnek, és azokkal is együtt, akikkel a kilépésünk során találkozunk: a találkozás kultúrája ez.

Adriana: Ez nagyon szép! (*taps*)

A következő kérdésem a harmadik kulcsszóval kapcsolatos: kellő felkészültséggel: megmondom neked, hogy egy kicsit megdöbbenett, mert azt mondtam: ugyan, mit jelent ez, hogy most elkezdünk tanulni? Vagy megállunk, hogy képezzük magunkat? De a nagygyűlés mit akart mondani ezzel, hogy „kellő felkészültséggel”?

Jesús: Természetesen, nem azt, hogy most mindenféle kurzussal tömjük tele a programunkat, hogy magunkat képezzük. Nagyon jól kifejezte az egyik helyen, a záródokumentum egyik részében. Ma a karizma új megértésére van szükség, a karizma új,

bölcséleti és kulturálisan megalapozott értelmezésére. Ezek a dokumentum szavai, ezt jelenti a kellő felkészültséggel.

Nyilvánvalóan, ha jobban tudatosodik bennünk a karizma, segít, hogy jobban kifelé tudjunk fordulni, mert ha egyre jobban megértjük a karizmát, amiről Chiara beszélt, akkor nyilvánvaló, hogy kilépünk. Tehát, nem azt jelenti a kellően felkészülve, hogy folyton csak képezgetjük magunkat, nem, hanem jobban meg kell értenünk, mit akart mondani Chiara, amikor a „világra nyitott emberről” beszélt. Újra tudatára kell ébrednünk ezeknek az alapvető fontosságú dolgoknak. A kifelé fordulásunk így radikálisabb, érettebb, termékenyebb, hatékonyabb és behatóbb lesz.

Adriana: Nagyszerű, köszönjük! (*taps*)

Salvatore: A beszélgetés során kiemelkedő gondolatok megerősítik bennem, hogy továbbra is beszélni kell ezekről. (*nevetés*)

Emmaus: Főként élni.

Salvatore: Élni, igazad van, Emmaus. De mivel az idő az úr, és a kollegamentó...

Emmaus: ideje lejár.

Salvatore: ...most Chiara gondolatán a sor, nem is gondolata, hanem egy válasza Luciana Scalacci kérdésére 2000. szeptemberében. Emmaus – amiatt is, amit most mondtatok -, azt hiszem, most neked kellene bemutatnod ezt a videót.

Emmaus: Az igazat megvallva, Chiara önmaga bemutatkozik.

Én csak annyit mondanék, hogy Chiara egy olyan valakinek válaszol, akit a nagygyűlésen is megismertünk, Luciana Scalacci, nem vallásos meggyőződésű, és arról kérdezi Chiarát, hogy mi a Műhöz tartozásuk értelme. Azt mondanám, hogy ezzel a válasszal nem azt mondja el, hogy hogyan viselkedjünk a nem vallásos meggyőződésűekkel, hanem hogyan viselkedjünk az emberekkel, mindenkivel, legyen az bárki, akivel találkozunk.

Visszavezet ahhoz a dialóguhoz, amiről a pápa is beszélt a kihallgatáson, és azt mondta: nem valami olyanról van szó, amit olcsópénzen megtanulhatunk. Tehát, nyilvánvalóan nehéz, egy művészetről van szó; Chiara művészetről beszélt, és most is arról beszél..., de elmondja, hogy ha nem így tekintünk az emberre, nem azzal a látásmóddal, ahogy ő beszélt a világra nyitott emberről a nagygyűlésről készített összeállítás elején, ha nincs bennünk ez a fajta meglátás, ha nem nyitott szívvel, a befogadás lelkületével lépünk minden ember felé, amiről ma este is többször beszéltünk, hogy odalépünk minden ember mellé, és együtt haladjunk velük a célunk felé, amit Isten adott nekünk, soha nem jutunk célba. Csak így remélhetünk, nem csak abban, hogy ma megtesszük a lépéseket, hanem hogy folytatjuk a kalandunkat egészen a célig.

Chiara ezt szeretné mondani ma este a karizma újrafelfedezésével, amiről Jézus is beszélt. A karizma mindig ugyanaz, Chiara karizmatikusan élte, az első fokolarinik karizmatikusan élték, és nekünk sem szabad ennél kevésbé. Nekünk is karizmatikusan kell újraélnünk ma. Chiara erre hív minket, mi pedig válaszolni szeretnénk.

Salvatore: Köszönjük! (taps)

Emmaus: Én köszönöm nektek!

Salvatore: Most pedig hallgassuk Chiarát.

A PÁRBESZÉD MŰVÉSZETE

Chiara: A következő kérdést Luciana teszi fel. Itt van? Igen, látlak. Ciao!

Eli: „Mit gondolsz, hogyan fog fejlődni a Mozgalom szerkezete, hogy egyre teljesebben helyet kaphassanak benne 'a jóakarató emberek' is?”

Chiara: Beszéljünk világosan, és meglásd, meg leszel elégedve a válasszal. Nekünk ez sikerült... Mivel Isten alakítja a Művünket, megtalálható benne az emberiség minden kifejeződése: katolikusok, sok más egyházhoz tartozó keresztény, más vallások követői, minden nagy vallás – minden főbb vallással kapcsolatban vagyunk -, és más meggyőződésű emberek is, mert a Mű nem a miénk. Ha az én Művem lenne, Chiaráé, Silvia Lubiché, ahogy korábban hívtak, mi történt volna? Azt mondtam volna: hogy lehet egységet élni a protestánsokkal? Annyira másképp gondolkodunk!... [...]

A más vallásúakkal kapcsolatban azt mondtuk volna: „Micsoda különbség! Mert a mi vallásunk és más nagy vallások között óriási a különbség! [...] Azt mondtuk volna: „Ez lehetetlen!”

A más meggyőződésűekkel kapcsolatban pedig azt mondtuk volna: „De hát, mi Istent akarjuk Ideálunknak, nincs mit tenni? Mi köt össze bennünket a más meggyőződésűekkel...?” De mivel a Művet valóban Isten hozta létre, mindenki Atyja, egyedül Ő tud mindenkit szeretni, Ő tud mindenkit összefogni és azt mondani: „Azt keressétek, ami összeköt benneteket – ahogy XXIII. János pápa mondta – és ne azt, ami szétválaszt”. Azt láttuk, hogy a keresztényekkel sok minden összeköt minket: a keresztség, a Szentírás, az Ő és Újszövetség, az első zsinatok, és sok minden más. Összekötnék a szentek... Szent Ferenc még abból az időből való, amikor egyikek voltunk, Szent Benedek is, és mások; Egy csomó mindenről tudunk velük beszélni, mindannyian utánozhatjuk Szent Ferencet, és már egyikek vagyunk, és nem azzal foglalkozunk, ami elválaszt. Ugyanígy a más vallásokkal is: felfedeztük a híres „arany szabályt”, mely minden vallásban jelen van, mert mindenki a szeretetre kapott meghívást, ott van az ember természetében. Így szól: „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek; ne tedd azt másokkal...”. [...] És mi ahelyett, hogy azt mondanánk: „De hát, ti, muszlimok Mohamedben hisztek, stb.”... azt mondjuk: „A Koránban csodálatos dolgok vannak, például: ne tedd azt másokkal... A mi vallásunk szerint is így van; akkor éljük együtt!” Mivel ez azt jelenti: szeressetek, ezért szeretjük egymást, és a szeretetben fényt kapunk! Sok mindent meglátunk, meglátjuk az „ige magvait”, azaz az igazságot, mert létezett a választott nép, a zsidó nép, de nincs elfelejtett nép, ezért az Úr kiárasztott rájuk egy kis igazságot, amit kezdünk felfedezni bennük, és egyesítjük ezt az örökséget.

Ugyanígy a nem hívőkkel, vagy a más meggyőződésűekkel; csodálatosan aláhúzzák az emberi oldalt, talán azért, mert a természetfölötti résznek nincs jelentősége számukra. És tudva azt, hogy mi is hangsúlyozzuk az emberi oldalt, mert így szeretnénk, mert Jézus emberré

lett, [...] óriási az igényünk rá, hogy veletek legyünk, hogy mindannyian együtt legyünk. Először is, mert ti nagyon igényesen gondolkodó világot képviseltek, olyanokat, akik más meggyőződésűek, vagy nem hisznek, vagy keresésben vannak, tehát, hogyan építhetnénk az egyetemes testvériséget, ha ti nem lennétek? Akkor tényleg utópia lenne! De itt vagytok, és veletek együtt fektetünk hangsúlyt az élet emberi oldalára, és van egy kedves mondatotok, ami nagyon tetszett nekem [...]: „Az embert az ember orvosolja”. Számunkra is az embert az ember orvosolja, de melyik ember? Jézus. Mindenesetre ember. Ti is tekintsétek annak, mert közületek való, ember.²

(taps)

BEFEJEZÉS

Salvatore: A végéhez érkeztünk. De még két üzenet, mielőtt befejeznénk.

Federica: Igen, felolvasunk még néhány üzenetet a sok közül.

„A feleségemmel együtt figyelemmel kísérjük ezt a kollegamentót. Több mint 61 éve vagyunk házások. Másoknak is továbbadjuk a kollegamentót a közösségünkben, Mexikó városában. Rafael e Lucila.” *(taps)*

Mikaela: „Afrikának ezt a részét az ebola-járvány sújtja. Mindannyiatok szeretetét érezzük ebben a helyzetben. A mani városkából, az Elefántcsontpartról”. *(taps)*

Adriana: Köszönjük.

Salvatore: Most tényleg a végére értünk. Mindenkit üdvözlünk. Továbbra is küldhettek üzeneteket, SMS-t, és megjelentetjük a honlapunkon.

Valóban üdvözlünk mindenkit.

Adriana: Találkozunk a következő kollegamentón. Megköszönjük mindenkinek, akik itt vannak a teremben, és azoknak is, akik összeköttetésben vannak velünk. Szívből ölelünk mindenkit. Szisztok!

Salvatore: Sziasztok! *(taps)*

²

Da una risposta di Chiara Lubich durante l'incontro con la comunità della zona di Firenze, 17/09/2000.